

حتی روی قیمت کارت‌های گرافیک رده بالا نیز تأثیر مستقیمی گذاشته است.

با توجه به کثرت رمزارزها، دولت‌ها و بانک‌های مرکزی معاملات اکثریت قریب به اتفاق آن‌ها را غیرقانونی اعلام کرده‌اند؛ درحالی‌که در مورد پول‌های الکترونیکی چون مبدأ صدور آن‌ها، خود بانک‌ها است، امکان غیرقانونی اعلام کردن وجود ندارد. از جمله در جمهوری اسلامی ایران، آیین‌نامه گسترش بهره‌برداری از خدمات پول الکترونیک مصوب ۱۳۸۴/۰۵/۱۰ هیئت وزیران وجود دارد که به منظور ایجاد تسهیلات و ارتقای کیفیت خدمات به مردم، کلیه بانک‌های کشور، دولتی و خصوصی، موظف‌اند نسبت به صدور انواع کارت پول الکترونیکی و نصب تجهیزات مربوط از قبیل دستگاه‌های خودپرداز و پایانه فروش و پرداخت اینترنتی جهت استفاده فرایند خرید و فروش کالا و خدمات در کشور اقدام نمایند.

بسته به نحوه تعامل، رمزارزها به سه طبقه دسته‌بندی می‌شوند:

- ۱- **رمزارز بسته:** این نوع رمزارزها برای خرید کالاها و خدمات مجازی در داخل جامعه مجازی و واقعی منظور شده است و کاربران پول را از طریق برخی فعالیت‌ها به دست می‌آورند؛
- ۲- **رمزارزها با جریان یک‌طرفه:** رمزارزها به جای پول واقعی خریداری می‌شوند، اما امکان تبدیل معکوس آن وجود ندارد؛
- ۳- **رمزارزها با جریان دو طرفه:** در این نوع رمزارزها، می‌توان از آن‌ها برای خرید پول واقعی استفاده کرد و آن‌ها را توسط وب‌سایت‌ها یا استخراج‌گرهای خاص دوباره تبدیل به معکوس نمود.

رمزارزها از نظر متمرکز بودن یا غیرمتمرکز بودن نیز تقسیم‌بندی می‌شوند. رمز ارزهای متمرکز، دارای یک سیستم متمرکز برای تأیید و انجام معاملات با صادرکننده است؛ درحالی‌که رمزارزهای غیرمتمرکز، معاملات از طریق شبکه‌ای از کاربران تأیید و انجام می‌شود که بعضی فعالیت‌های خاص را انجام می‌دهند و نمونه بارز آن بیت‌کوین است.

برخی از نظام‌های رمزارزی پیش‌استخراجی هستند و پاداش‌هایی برای اولین استخراج‌کنندگان دارند. پیش‌استخراج بدین معنا است که بنیان‌گذاران ارز قبل از استخراج آن، گدای ایجاد می‌کنند که در دسترس عموم قرار خواهد گرفت. غالباً این شیوه

به‌عنوان یک رویه تدلیس آمیز، می‌تواند به‌عنوان بخش اساسی یک طراحی دیجیتال رمزارزها استفاده شود. از سوی دیگر، رمزارزهای بسیار معدودی هستند که می‌توانند با ارزهای واقعی مبادله شوند و بانک‌ها معمولاً خدماتی را در ارتباط با آن‌ها ارائه نمی‌دهند و برخی از آن‌ها از ارائه خدمات به شرکت‌های ارزهای مجازی خودداری می‌کنند. همچنین، اسناد مالی سنتی از حمایت‌های قوی مشتری برخوردارند. با این حال، در صورتی که رمزارزها مفقود یا سرقت شوند، مشخص نیست که چه سازوکاری برای محدود کردن خسارات وارده به صاحب آن وجود دارد. همچنین امکان از دست دادن دائمی رمزارزها به دلیل وجود یک بدافزار یا مفقود شدن اطلاعات وجود دارد.

رویه اخیر دیوان دادگستری اتحادیه اروپایی در «قضیه C-۲۶۴/۱۴» که در آن هیچ‌گونه رویکرد مدنی نسبت به ارزهای مجازی نشان نداده است؛ در نوع خود جالب توجه بوده است. این قضیه مربوط به دستورالعمل مالیات بر ارزش افزوده بود که مقرر می‌کرد تأمین کالاها و خدمات برای ارائه در یکی از کشورهای عضو اتحادیه از سوی یک شخص مشمول مالیات، در

معرض مالیات بر ارزش افزوده قرار می‌گیرد. با این حال، دولت‌های عضو باید معاملات راجع به ارز، مسکوکات و سکه‌های بانکی را که به‌عنوان یک معامله قانونی محسوب می‌شوند، مستثنا می‌کردند. یک شهروند سوئدی درصدد ارائه خدمات مربوط به مبادله ارزهای سنتی با بیت‌کوین و بالعکس بود. دیوان دادگستری اتحادیه اروپایی اعلام کرد که معاملات برای مبادله ارزهای سنتی با واحدهای ارزی مجازی بیت‌کوین و بالعکس، ارائه خدمات فوق در چارچوب دستورالعمل مالیات بر ارزش افزوده تلقی می‌شود و بنابراین معاملات مزبور بر مبنای مقرر مربوط به معاملات راجع به ارز، مسکوکات و سکه‌های بانکی که به‌عنوان معامله قانونی هستند، از مالیات بر ارزش افزوده معاف خواهند شد.

گرچه بانک مرکزی ایران، تجارت با رمزارزها را مجاز نمی‌داند، با وجود این، ارزهای دیجیتال را به‌عنوان کالا و زیر نظر سازمان بورس و اوراق بهادار کشور در نظر می‌گیرد. از سوی دیگر، هیچ قانونی در راستای ممنوعیت استفاده از رمزارزها به‌ویژه بیت‌کوین به‌عنوان یک شیوه پرداختی وجود ندارد. در این ارتباط سه موضوع ارزهای دیجیتال اختصاصی، ارز دیجیتال کنسرسیومی

